

[Oluf Pedersen.]

regeringen har opgivet tanken efter vor tilslutning. Ligeledes gik vi ind for regeringens forslag om øget hugst i statsskovene og foreslog maksimalprisen på gavntre ophævet for ikke at få hele hugsten oparbejdet til pindebrænde, hvad der er fortjeneste på nu. Vort forslag adskiller sig stærkt fra regeringens forslag om plighthugst. Vi gik ligeledes ind for bortfald af tilskud til forbrugerpriser, det gjaldt også for sukkerets vedkommende, som det nu er foreslået fra regeringens side. Vi synes dog, at når man skal have den højere sukkerpris, burde man samtidig afskaffe rationeringen. Vi gik også ind for, at man afviklede tilskuddene til nedsættelse af brødprisen, og jeg forstår ikke, at regeringen vil foreslå, at man skal tage en afgift på franskbrød for at sætte rugbrødsprisen ned. Det er jo ganske de samme mennesker, som spiser begge dele. Jeg beklager også, at regeringen tilsyneladende vil fastholde en rugbrødspris, der muliggør, at der kan tjenes penge ved opfodring. Fastsættelse af den slags lave priser på enkelte ting mod, at man samtidig fordyrer andre, er kun blå i øjnene på godtfolk. Jeg vil dog tilføje, at vi ønskede, at den stigning, der måtte komme i leveomkostningerne, når disse forskellige tilskud bortfaldt, skulle modsvares af en øget liberalisering, og den har vi desværre ikke set noget til fra regeringen endnu, men det kan måske komme. Så ønskede vi iøvrigt besparelser på finansloven mindst på linie med dem, det radikale venstre havde foreslået før valget, vi ønskede en standsning af pengeudpumpningen, og endelig fastholdt vi ønsket om forhandlinger med nationalbanken.

Det var altså vort forslag: besparelser i stedet for skatter, og af det har vi ikke fundet meget i de foreliggende lovforslag, men vi må se, hvad der kan komme ud af dem. Regeringen har jo bedyret, at de ikke betegner noget ultimatum. Vi vil fra vor side gerne tage ansvaret for en lovgivning på disse områder, men så må det være en lovgivning, det er værd at tage ansvaret for. Vi vil ikke medvirke blot udfra den betragtning, at der skal gøres noget, enten det så er godt eller galt.

Regeringen holdt under forhandlingerne i finansministeriet på, at der skulle sættes ind for at opnå en indskrænkning af købekraften på 700 mill. kr. Vort forslag gav dette beløb, medens regeringens nu foreliggende forslag ifølge beregninger i „Berlingske Tidende“, som antagelig er rigtige, kun giver en indskrænkning i købekraften på 50 mill. kr. Det gør næsten hverken fra eller

til. Medens de andre partier ønskede nye skatter, gik vi besparelsernes vej. Vi foreslog allerede i efteråret at betræde besparelsernes vej, men de andre partier gav os 3/4 milliard kr. i nye skatter. Jeg er her enig med fhv. minister Hassing-Jørgensen, som i „Børsen“ skrev:

„Det vil møde almindelig tilslutning, hvis man retter påstanden om, at vi bruger for meget, til en påstand om, at staten bruger for meget.“

Vi bør ikke overse, at der til at dække en offentlig udgift på 100 mill. kr. skal udskrives det dobbelte i skatter. Vi er glade over at have ydet vort bidrag til, at vi slip for det socialdemokratiske forslag om nye skatter på 500 kr. pr. familie, og jeg ønsker gerne, at regeringen vil bekræfte, at omsætningskatten er opgivet og ikke bare er udsat til efter landstingsvalget.

Fuglsang: Jeg kan ikke sige, at jeg ser på det foreliggende forslag til en kornordning med helt samme beklagelse som den højtærede landbrugsminister, og som såvidt jeg kunne skønne, også det ærede medlem hr. Oluf Pedersen gjorde det, ikke fordi mit parti er mere begejstret end andre for administration og den slag ting, men fordi man, som den økonomiske situation faktisk har udviklet sig, må beklage, at man ikke, som mit parti gentagne gange har gjort sig til talsmand for, har bevaret kornordningen. I så fald havde det vel været muligt at hindre, at vi var kommet til at stå i den situation, som vi nu er i, og i hvilken vi ikke har den fornødne mængde rug og hvede til brødkorn. Man kan måske snarere beklage, at det trods de foregående gode høstår, trods den stigende landbrugsproduktion og landbrugseksporert er blevet så tvingende nødvendigt med en kornordning, som det faktisk er, men ansvaret herfor må først og fremmest lægges på dem, der har været ansvarlige for den politik, ikke mindst den handelspolitik, der er ført i årene siden 1945. Som det nu er, må man i hvert tilfælde sige, at en kornordning ikke alene er nødvendig, men den er det i så høj grad, at det er et spørgsmål, om den, der er foreslået her, også er tilstrækkelig. Selv den højtærede landbrugsminister synes jo i nogen grad at tvivle på det. Det vil være nødvendigt, og jeg går ud fra, at det også vil ske, at bl. a. dette spørgsmål bliver alvorligt drøftet i det udvalg, som jeg regner med vil blive nedsat, og at udskrivningen bringes på den højde, som faktisk er nødvendig.

Når jeg her nævner, at en øget udskriv-